

SA NAU DES TUDONS I ES POU DE S'AIMADOR

Pretenien una jove dos enamorats cabalencs, tan cabalencs que ella no sabia quin havia de prendre, perquè no sabia quin havia d'engigar. I ells, per llevar-li es mal de cap, van convenir amb unes messions dignes de ferms aimadors i d'al·lota garrida: un d'ells faria una nau de pedra, de peces cairades i ajustades, a sa planada des Tudons; s'altre, a sudevora, faria amb una barrina un pou fins a trobar aigua; es qui primer enllestís sa tasca, se casaria amb s'al·lota.

Fer una nau de pedra, com sa des Tudons, és veritablement obra de gegants; i fer un pou amb una barrina, d'un vògit de flocadura com es buit d'un pou de torn, i fer-lo per aquells rodols des terme de Ciutadella, a on sa penya és tan ferma i s'aigua està tan fonda, vol delit i braons.

Els dos aimadors contraris, com a bons amics, no obstant d'estar enquimerats amb sa tasca, cada vespre passaven sa vetlada en es costat de s'al·lota.

I endavant anaven ses obres: un, aferrat a sa barrina, a tall de foradar el món; s'altre arrancant i traginant a coll penyes que, després de ben llavorades, les posava a un lloc, fent de mestres d'aixa, paredant s'estranya nau carena per amunt.

Cada viatge que feia es de sa Nau, tot passant, preguntava a son rival des Pou com anava l'obra. I quan, duent sa darrera pedra, no veien a son rival abraonat a sa barrina, guaità dins es fondal, i féu s'acostumada pregunta, es des Pou, des de baix, li va respondre que acabava de trobar s'aigua.

Una flamarada de salvatge gelosia enlluernà es de sa Nau, i, furiós, va rebatre dins es pou sa penya amb què venia carregat.

I aquella vetlada, a festejar a ca s'al·lota, no hi comparegué més que es jove de sa Nau.

Però tot s'afina en aquest món: es jove que faltà en es festeig fou trobat, lo endemà, mort dins es pou, esclafat per una roca cairada. Es jove de sa Nau no el veren mai més. Sa Nau romangué sense acabar: li faltà una pedra.

Es Pou és encara avui conegut per es Pou de sa Barrina o d'ets Enamorats, i mostra dins s'ample canó faixes en espiral, menjades a sa penya, com que siguin buidades per una gubia o per una barrina de gegants. Està a sa mitgera de ses Arenes, Son Quart i ses Angoixes.

Francesc d'Albranca

Folklore menorquí de la pagesia (II), pàg. 57